

ja hänen sarkatakkiseen armeijaansa, sotureihin, joiden vertaisia hän ei sanonut milloinkaan aikaisemmin nähneensä.

Hän oli suuri sotilas, Marsalkkamme, mutta hän ei silti rakastanut sotaa. Sotainen kiihko ja sodan lletsonta olivat hänelle vieraita. Avoimesti hän seitsemänkymmenvuotispäivänään, kesäkuun neljäntenä 1937, sanoi, ettei sotilaskunnia houkutellut sitä, joka oli nähnyt sodan kauhujen käyvän yli monien maiden ja viimeksi yli oman maansa.

Hän, jos kukaan, tiesi, mitä merkitsi sodan mukanaan tuoma kurjuus. Kun hän uudelleen joutui astumaan sotalopulle, se ei tapahtunut riemumielin. Hän täytti vain velvollisuutensa.

Loistavana tulee hänen nimensä säilymään sotilaallisten mainetkojen historiassa, mutta yhtä ylevän kunniaipaikan on aikakirjoissa saava hänen rauhantönsä valtiomiehenä. Sekin on loistava. Hänen diplomaattisen taitavuutensa ja länsimaissa nauttimansa henkilökohtaisen luottamuksen turvin maamme selvisi rauhallisemmille vesille vuoden 1918 seikkailujen jälkeen. Hänen tuolloinen valtionhoitajakautensa oli nuoren itsenäisyytemme vakiinnuttamisen aikaa. Tehtävänsä täytettyään hän vetäytyi yksityiselämään osoittamatta katkeruutta, vaikka hänet syrjäytettiin. Maan ollessa kaksikymmentäviisi vuotta myöhemmin mitä suurimmassa hädässä, kaiken uhatessa luhistua, vain hän saattoi ehdottomalla arvovallallaan johtaa maan ilman sisäisiä taisteluita pois sodan kurimuksesta. Hän ei kieltäytynyt noudattamasta maansa kutsua, ja niin hän valtionpäämiehenä johti maan sotapoluilla rauhan tielle. Hän suojeli saavutettua rauhaa alkuajan vaikeuksissa ja suoritti rauhantönsä, joka tulee tasaveroisena mainittavaksi hänen sotaisten urotoitensa rinnalla.

Niinpä on kenraali, sotamarsalkka ja Suomen Marsalkka Carl Gustaf Mannerheim ihmeellisellä tavalla tullut keskeiseksi hahmoksi itsenäisen Suomen historiassa.

Kukaan toinen ei ole hänen laillaan joutunut tarttumaan isänmaan kohtaloihin ratkaisun hetkellä. Suuren persoonallisuutensa mahdilla hän on tämän kaiken tehnyt. Itseen tykkyttämättä hän on aina ollut palveluksiin altis. Kuinka helppoa hänen olisikaan ollut julistautua diktaattoriksi monien esimerkkiä viime vuosikymmeniltä noudattaen. Mutta sellaista ei vanha aristokraatti ajatellutkaan. Ehkä hän ei hyväksynyt uuden aikaista demokratiaa kaikissa muodoissaan, mutta hän kunnioitti parlamentaarista hallitusjärjestelmäämme ja hallitusmuotoamme, jonka hän itse valtionhoitajana vahvisti. Hän oli esimerkillinen kansalainen, joka pikkupiirtoja myöten täytti kansalaisvelvollisuutensa. On ollut liikuttavaa nähdä, kuinka marsalkka Mannerheim, joka viime vuosina on sairautensa vuoksi oleskellut pitkät ajat ulkomailla, aina palasi kotimaahan vaaliurnien ääreen.

Unohdu ei myöskään poismenneen suurmiehen panos yhteiskunnallisen työn saralla, hänen työnsä Suomen Punaissa Ristissä, joka hänen johdolla on kehittynyt mallikelpoiseksi rauhan ja sodan hyväntekeväisyysjärjestyksi. Syvä on kiitollisuutemme Mannerheimin nimeä kantavan lastensuojelujärjestön perustamisesta ja sen omalla alallaan hänen johdolla suorittamasta uranuurtajatehtävistä. Tiedämme, mitä hän on merkinnyt sodan uhreille, joiden taakan keventäminen on kenties ollut lähinnä hänen sydäntään. Rikas ja vaiheikas oli hänen elämäntönsä, avara hänen harrastustensa piiri.

Hetken kuluttua lasketaan Suomen Marsalkka lumipeitteisen isänmaansa povein, missä hän tulee lepäämään kansansa hyväksi suorittamansa pitkän ja työntäyteisen elämän jälkeen, kansan, jonka ajatukset nyt kulkeutuvat näiden parien äärelle. Hänen viimeinen leposijansa on aseveljiensä keskellä.

Kallisarvoinen on perintöosa, jonka hän jättää vaalittavaksemme. Tämä perintö on isänmaan vapaus ja itsenäisyys — hänen oman elämänsä johtotähdet. Kunnioittakamme suuren vainajan muistoa uutteralla rauhantöyllä ja pyrkikäämme yhteisymmärryksessä tekemään tästä maasta vapaa ja onnellisen kansan koti. Näin tehden me kohotamme ylevimmän muistomerkin Suomen Marsalkalle, vapaaherra Gustaf Mannerheimille, jonka viimeinen matka pääkaupunkimme läpi nyt alkaa Suomen kansan kunnioituksen ja kiitollisuuden tunteiden häntä seurattessa.

Tapautui omassa piirissämme

Aleksandra Leontjeff kuollut.

Kotonaan Helsingin Katajanokalla 27. 7. 50 vaipui ikuiseen uneen vaikean taudin runtelemana rouva *Leontjeff* os. Schemäkin. Vainaja oli syntynyt v. 1892 Aunuksen Riipuskalassa.

Miehensä, varatuomari Aleksanteri Leontjeff oli niitä harvoja karjalaisia, jotka saivat akateemisen arvon tsaarin vallan aikana. Hän kuoli Suomessa ensimmäisessä maailmansodassa rintamalla saatuihin haavoihin. Leontjeffin—Levosten suku on lähtöisin Pyhäniemestä. Tämä haara tuli eniten tunnetuksi 18 vuosisadan loppu- ja 19 vuosisadan alkupuolella Petroskoissa, johon loivat kaupungin sen ajan huomatuimman kauppahuoneen.

Viimeiset vuosikymmenet rouva Leontjeff hankki toimeentulonsa tilausompelijattarena. Hänellä oli laaja asiakaspiiri, joka kunnioitti häntä sekä työntekijänä että ihmisenä. Hänen vaatimaton huoneensa oli kappale Aunusta, jossa kunniasija oli Jumala-tsupulla.

Vainajaa jäi suremaan laaja sukulais-, tuttava- ja asiakaspiiri.

*

Kauppias Vilho Nikitin 50-vuotias.

I. I. 1951 täytti kauppias *Nikitin* Lievistuoreella tämän miehen iän. Hän on kotoisin Aunuksen-Karjalasta. Nykyisen uransa hän aloitti kotimaakunnassa toimien aluksi kauppa-apulaisena. Myöhemmin hän siirtyi Sortavalaan, jonne rakennutti oman talon ja perusti kaupan, josta muodostui monien sortavalalaisten ostopaikka. Vuonna 1939 hänellä oli 3 eri myymälää. Sodan johdosta hän joutui siirtymään aluksi Helsinkiin ja myöhemmin Lievistuoreelle, jonne avasi kaupan vuokrahuoneustoon. Vähitellen hän rakensi oman ajanmukaisen kauppatalon, jossa toimivat sekatavara-, kangas- ja kenkäosastot.

Onnittelemme tarmokasta heimolaistamme ja toivotamme hänelle jatkuvaa menestystä!

*

Perniön kirkossa vihittiin viime kuun 27 p:nä sairaanhoitaja *Annikki Pohjola* ja perämies *Reino Tölkki*.

*

Kihlauksensa julkaisivat t.k. 10 p:nä opettaja *Maria Aromaa* ja maakuntaliiton sihteeri *Eino Isohanni*. Onnittelemme sekä vihittyä että kihlautunutta pariskuntaa! Ymmärrämme, miksi Marian = Ahtuisen Manjan toimittama »Naisten tšuppu» lehdessämme on tällä kertaa jäänyt orvoksi.